

Bạn hữu Thiên Chúa và các ngôn sứ

Thư của Tổng Viện Phụ dịp Giáng Sinh 2016

Anh chị em Xi-tô rất thân mến,

Tôi luôn vui mừng gửi đến tất cả anh chị ở khắp mọi nơi lá thư Giáng Sinh trong dịp khởi đầu năm Phụng vụ mới và sống lại niềm vui Thiên Chúa đã làm người, Ngài đến và cùng đồng hành với chúng ta mọi lúc. Anh chị em hãy nhận từ tôi lời chúc mừng và niềm tri ân khôn tả cho những dịp đại Lễ sắp tới, cùng với lời cầu nguyện của tôi cho tất cả mọi người. Lễ Giáng Sinh loan báo cho chúng ta rằng chúng ta trải qua tất cả những vui buồn trong cuộc sống này cùng với Chúa Giê-su, để chúng ta sống cho Người, cảm nghiệm tình yêu, chân lý và vẻ đẹp của Người và trong Người, chúng ta nghiệm thấy tình yêu, chân lý, vẻ đẹp của Cha trong sự hiệp thông của Chúa Thánh Thần.

Chắc chắn, trong năm qua, chúng ta đã nhận được rất nhiều những dấu chỉ sự hiện diện của Thiên Chúa. Ngay cả giữa nhiều bi kịch và thương vong đẫm máu trong lịch sử nhân loại, trong mỗi cộng đoàn và nơi mỗi cá nhân, nhưng Thiên Chúa không bao giờ bỏ rơi bất cứ ai. Thiên Chúa không chỉ làm người, mà còn muốn gánh chịu đau khổ, chịu chết và sống lại để ở cùng chúng ta luôn mãi.

Và khi chúng ta cảm nghiệm thật sự Thiên Chúa ở cùng chúng ta, chúng ta không thể không cảm thấy ước muốn của Người là ở cùng tất cả để đến và đón nhận mọi người, mọi con tim, nhất là của những ai cô đơn nhất, bị bỏ rơi nhất và đau khổ nhất.

Những khoảnh khắc hiệp thông

Cũng trong năm qua, chúng ta không thể quên những khoảnh khắc hiệp thông làm cho chúng ta chan chứa niềm tri ân. Sau cuộc họp Đại Hội 2015 tràn đầy tình huynh đệ, hơn 50 bề trên nam nữ trong Dòng đã canh tân lại kinh nghiệm hiệp thông này trong nhóm Bồi Dưỡng cho các Bề Trên vào tháng bảy vừa qua. Tình huynh đệ, chia sẻ *lectio divina*, lắng nghe những kinh nghiệm và sự khôn ngoan của nhau, và đối thoại xây dựng trong các nhóm dù các thành viên ở những độ tuổi khác nhau, cảm thức khác nhau và văn hóa khác nhau. Tất cả giúp chúng ta một lần nữa ngạc nhiên và xác tín rằng ơn gọi chung liên kết chúng ta hơn bất cứ thực tại nào khác. Và ơn gọi chung trước tiên là cùng nhau bước theo Đức Giê-su Ki-tô, lắng nghe Lời Người, đón nhận từ

Người hồng ân được làm nghĩa tử của Thiên Chúa Cha, và do đó tất cả là anh chị em với nhau. Trong năm qua, chúng ta được Giáo hội, dưới sự hướng dẫn của Đức Thánh Cha Phanxicô, giúp chúng ta hiểu sâu sắc hơn kinh nghiệm về lòng thương xót của Thiên Chúa. Cùng với các Bề trên nhóm họp trong khoá Bồi Dưỡng, cũng như với các anh chị em trẻ trong khoá Huấn luyện Đan tu, chúng ta đã đào sâu đề tài và kinh nghiệm lòng thương xót, cùng nhau bước qua Cửa Thánh. Đối với tôi, điều ý nghĩa nhất là Cửa Thánh đầu tiên mà tôi bước qua không phải là Cửa Thánh của một Vương cung thánh đường ở Roma, mà là Cửa Thánh của một Đền Thánh kính Đức Maria ở Việt Nam trong dịp tôi đến thăm tất cả các đan viện ở đây năm tuần.

Tôi nghĩ rằng tất cả chúng ta đều đã có cơ hội để canh tân kinh nghiệm về lòng thương xót Chúa vốn vẫn luôn ghi đậm dấu ấn trong tâm hồn chúng ta. Tuy nhiên, tôi cũng hy vọng rằng chúng ta kinh nghiệm về lòng thương xót ấy trong khi chúng ta sống ơn gọi và sứ mạng của chúng ta, trong các mối tương quan huynh đệ trong cộng đoàn và với tất cả những người chúng ta gặp gỡ.

Tình bạn với Thiên Chúa phát sinh từ thương xót

Trong lá thư này, tôi muốn nhấn mạnh một khía cạnh của kinh nghiệm về thương xót của Chúa, mà tôi cho rằng có thể giúp chúng ta tiến bước như Đức Thánh Cha ao ước toàn thể giáo hội hãy tiến bước lên đường. (x. Tông thư *Misericordia et misera*).

Điều gì còn lại trong ta để giúp ta sống sau khi ta đã có kinh nghiệm về lòng thương xót?

Chúng ta hãy suy niệm Tin mừng. Mattheu đã sống thế nào sau khi được Chúa Giê-su gọi và nhìn ông với trái tim thương xót? Gia-kêu đã sống ra sao khi Đức Giê-su muốn vào nhà ông? Madalena đã sống thế nào sau khi được Chúa chữa hết bảy quỷ? Disma, “người trộm lành”, đã ra sao sau khi được Chúa hứa ban thiên đàng? Phê-rô đã sống thế nào khi được Chúa tha thứ tội chối thầy? Và thánh Phaolô? Thánh Augustino? Và thánh Phanxicô? Tất cả những ai bằng cách này hay cách khác đã từng cảm nghiệm lòng thương xót Chúa qua việc gặp gỡ Đức Ki-tô: điều gì đã xảy ra sau đó?

Quả thật, câu trả lời rất đơn giản: họ đã sống tình bạn với Đức Ki-tô. Kinh nghiệm về lòng thương xót khơi dậy tương quan tình bạn với Đức Giê-su. Hay nói đúng hơn: kinh nghiệm về lòng thương xót được tiếp nối như một mối tương quan bạn hữu. Đối với những vị thánh trên, tình bạn với Đức Ki-tô, vốn được cảm nghiệm như lòng thương xót, như một khước nhìn của tình yêu tha thứ và chữa lành. Bây giờ, tình bạn ấy đã trở thành một hành trình, thành mô phạm và bản thể của ơn gọi của họ, đó là ơn gọi bước theo Đức Giê-su; và cũng trở thành một sứ mạng của cuộc đời các ngài: các ngài đã sống cho điều này với khát khao và dấn thân sống tình bạn với Chúa, làm chứng ta cho tình bạn ấy, rồi chia sẻ kinh nghiệm và hồng ân này cho mọi người.

Thực sự, Giáo Hội được phát sinh và lớn mạnh như thế, như là một kinh nghiệm của tình bạn với Đức Ki-tô, và trong Đức Ki-tô, tình bạn ấy luôn được canh tân và hiệp thông tất cả. Tình bạn với Đức Ki-tô là bản chất của Giáo hội, của sự thánh thiện. Tình bạn với Đức Ki-tô là hạnh phúc của các tín hữu.

Nhưng tình bạn với Đức Ki-tô bao hàm điều gì?

Trước tiên, đó là tình bạn với Thiên Chúa. Và Thiên Chúa là Thiên Chúa toàn năng, vĩnh cửu và thương xót.

Tình bạn với Thiên Chúa là thực sự nếu làm nảy sinh một cuộc sống tin yêu, phó thác vào Người. Tình bạn ấy thường hằng vì Thiên Chúa là Đấng vĩnh cửu và luôn hiện diện. Tình bạn ấy đem lại bình an vì Thiên Chúa là Đấng quan phòng nhân lành, từ ái. Một tình bạn thì không sợ hãi vì Thiên Chúa toàn năng. Một tình bạn mở ra với tất cả, luôn phổ quát vì tình yêu Thiên Chúa luôn dành cho tất cả. Một tình bạn thương xót vì Người giàu lòng xót thương. Một tình bạn làm thẳng tiến, giúp ta trở nên những người có trách nhiệm vì Thiên Chúa tạo ra và mong muốn sự tự do của chúng ta và mong được con người yêu mến cách tự do.

Đừng từ bỏ sự nghèo khó

Nhưng chúng ta thấy rằng thường thì chúng ta luôn thiếu tất cả những đặc tính của tình bạn với Thiên Chúa trong Đức Ki-tô. Những đặc tính này không phải là cái chúng ta có thể sở hữu vĩnh viễn, nhưng chúng ta cũng có thể đánh mất nó khi đối diện với những thử thách trong cuộc sống, hoặc khi chúng ta lãng quên chúng khi nghĩ rằng mọi sự đều tốt. Cũng như Phê-rô, chúng ta thường chối bỏ tình bạn này, hoặc như Giu-đa, đôi khi chúng ta phản bội tình bạn chỉ vì một ít tiền, để đạt những giá trị phù phiếm, những của cải chóng tan hoặc đơn giản hơn là để đạt được những kế hoạch, sự kiên cường, thời gian, tiện nghi, tài năng và ngay cả sự phù vân của chúng ta. Đối với chúng ta, tất cả những thứ này trở nên quan trọng nhất, hơn cả sự hiệp thông cùng Đức Giê-su.

Một câu khá bí nhiệm trong bài giảng của thánh Bê-na-đô làm tôi suy nghĩ: “Khôn cho chúng ta nếu chúng ta hân hoan về những điều không ở trong Đức Ki-tô và không vì Đức Ki-tô! Khôn cho chúng ta nếu chúng ta đưa sự nghèo khó của chúng ta ra rao bán! – *Vae nobis si exultaverimus, nisi in Christo et pro Christo! Vae nobis, si vendibilem obtulerimus paupertatem!*” (De diversis 21,3).

Tình bạn luôn đưa người ta tìm gặp niềm vui nơi tha nhân, hân hoan vì bạn hữu, như Đức Maria, người bạn tuyệt vời của Thiên Chúa, hớn hở mừng vui trong Thiên Chúa, Đấng Cứu Độ của ngài (x. Lc 1,47), hoặc như Gioan Tẩy Giả, “người bạn của Tân Lang” vui mừng với tiếng nói của Tân Lang và làm chứng rằng niềm vui của ngài thật viên mãn (x. Gv 3,29). Nếu chúng ta không tìm thấy niềm vui viên mãn trong Đức Ki-tô, chúng ta không là bạn hữu của Người. Và sự nghèo khó, từ bỏ mọi sự vì Người, trở thành một sự lừa dối nếu những từ bỏ của chúng ta lại nhằm vào việc trông chờ để “đạt được” những điều không phải là chính Đức Giê-su, là tình bạn hữu thân tình với Người. Sự khó nghèo này là tất cả những gì mà thánh Phaolô đã chọn: “Tôi coi mọi sự hết thảy là thua lỗ bất lợi cả, vì cái lợi tuyệt vời là được biết Đức Giê-su Ki-tô, Chúa của tôi. Vì Người, tôi đành mất hết, và tôi coi tất cả như rác, để được Đức Ki-tô” (Pl 3,8).

Tất cả chúng ta đều có khuynh hướng “bán” sự khó nghèo của chúng ta, bán rẻ sự từ bỏ mà chúng ta đã chọn vì Đức Ki-tô để đạt được những thứ không phải là chính Đức Ki-tô. Ngay cả các tông đồ đã thực sự từ bỏ mọi sự để theo Người, rồi sau đó các ngài muốn đạt được vị trí cao trọng, hoặc là để Đức Giê-su tỏ lộ uy quyền của Người để qua

đó tự khẳng định mình dưới màu sắc chính trị. Thế nhưng, Đức Giê-su lại “chi” muốn trao hiến chính mình Người cho chúng ta, như chúng ta thấy Người trong máng cỏ Bê-lem hoặc trên Thập Giá.

Tuy nhiên, cuộc sống không ngừng đưa đẩy chúng ta, đặt trước chúng ta bao nhiêu những thách đố. Ngay cả tâm hồn chúng ta cũng gặp rất nhiều thử thách, đòi chúng ta quan tâm đến sự hạnh phúc, sung mãn, tròn đầy cho cuộc đời mình. Cuộc sống cũng luôn cám dỗ chúng ta: “Bạn chắc chắn sẽ hạnh phúc, sung mãn, tròn đầy, bình an mà không cần tình bạn với Thiên Chúa? Bạn chắc chắn sẽ hạnh phúc khi bạn biết tìm kiếm thu tích những điều không phải là Đức Ki-tô, có sao bạn lại sống khó nghèo, từ bỏ mọi sự để sống riêng cho một mình Người, sống cho niềm vui vốn chỉ tìm thấy nơi một mình Người?”. Thưa, bởi vì tình bạn với Đức Ki-tô: một kho tàng, là viên ngọc quý, nên người ta có thể thiếu tất cả, nhưng trong Người, chúng ta có tất cả.

Chúng ta không phải quá phần nộ về những lúc chúng ta lừa dối để không đặt Đức Ki-tô trên hết mọi sự. Đối với Chúa, tất cả những sự bất trung của chúng ta lại là những cơ hội để, với sự ngạc nhiên và tri ân, chúng ta canh tân kinh nghiệm quan trọng này là Thiên Chúa vẫn trung thành ở lại cùng chúng ta, và Người luôn dành cho chúng ta một tình bạn vô vị lợi, tình bạn ấy không bao giờ phai tàn. Đức Giê-su không bao giờ mệt mỏi ở ngoài cửa và gõ để đi vào hầu sống tình bạn thân hữu với chúng ta, ngay cả khi chúng ta có thể nài mở cửa cho Người, hoặc ngay cả khi chúng ta có “ném Người ra ngoài” bởi sự hững hờ của mình, để mở cửa tâm hồn cho những thứ khác đi vào, hoặc biến đổi bàn tiệc trong tâm hồn chúng ta và trong cuộc đời của ta thành những nhà hàng sang trọng để đón khách đến, nhằm thu lợi nhuận chứ không phải là bàn tiệc được dọn để đón tiếp bạn hữu, đón tiếp chính Chúa... Đức Giê-su không mệt mỏi đứng ngoài cửa và gõ như một khách vãng lai nghèo nàn để trao tặng cho chúng ta không gì khác hơn tình bạn của Người.

Tính khổ chế của tình bạn

Thật sự, chúng ta biết là chúng ta không thể sống tình bạn với Đức Ki-tô theo bản năng, theo mức độ của cảm tính: cần phải có một dần thân, một nỗ lực, một sự khổ chế. Ân sủng luôn là vô vị lợi; nhưng từ ân sủng nhưng không của Thiên Chúa, luôn phát sinh một nỗ lực tương hợp, mở chúng ta ra với với tặng ân đó. Tình bạn với Đức Ki-tô cần được thao luyện nếu chúng ta muốn tình bạn ấy thăng tiến; tình bạn ấy cần được chọn và được đặt trên mọi sự nếu không chúng ta sẽ làm đầy cuộc sống và trái tim chúng ta bằng những thứ khác.

Tại sao ta không hiểu tất cả Tu luật Thánh Biển Đức như một trường học hay một “xưởng thợ” của tình bạn với Đức Ki-tô và trong Đức Ki-tô? Đó chẳng phải là điều thánh Biển Đức đề nghị chúng ta ở cuối Lời mở đầu hay sao? “Một khi đã tiến bộ trong đời tu [*conversationis*] và đức tin, một khi lòng phấn khởi và nếm được sự ngọt ngào của tình yêu, ta sẽ chạy trên đường giới răn Chúa” (Lời mở. 49).

Đây là một định nghĩa sinh động về tình bạn với Thiên Chúa: một con đường, một cuộc đua trong sự hăng say của tình yêu, một tình yêu từ tận trái tim quy hướng tất cả cuộc sống của mình theo đường chân lý và sự thiện mà Thiên Chúa đã mạc khải cho chúng ta ý Người và ban cho chúng ta chính Lời và Thần Khí của Người.

Nhưng điều này là hoa trái của việc trung thành với hành trình *conversatio* (*hoán cải*) đan tu, một hành trình nghĩa là phải đi cùng với cộng đoàn như Giáo hội và đặc sủng mang lại cho ta. Điều quan trọng là sống hành trình mà Giáo hội và cộng đoàn mời gọi chúng ta để không hướng tới một điều gì khác ngoài tình bạn với Đức Ki-tô. Trong tình bạn với Đức Ki-tô, tất cả đều được rộng mở, được nổi bật và được kết liên; và không có gì có thể thay thế được kho tàng này khỏi trung tâm đời sống của chúng ta. Thánh Biển Đức xác quyết: “không lấy gì quý hơn tình yêu Đức Ki-tô” vì chỉ nơi Người, “chúng ta mới được dẫn đến sự sống đời đời”, đến sự viên mãn của cuộc sống (Tl 4,21 và 72,12).

Vì điều này mà chúng ta ở trong cộng đoàn để vun trồng tình bạn trước tiên với những người anh chị em của chúng ta. Tình bạn là nguồn suối sự sống vĩnh cửu ngay trong đời sống hàng ngày. Và lãnh vực nền tảng của công cuộc hiệp thông này là những tương quan trong cộng đoàn. Một cộng đoàn là Ki-tô hữu, là cộng đoàn đan tu khi chúng ta hướng tới việc tìm kiếm tình bạn huynh đệ khả dĩ giúp chúng ta lớn lên trong kinh nghiệm tình bạn với chính Thiên Chúa.

Tất cả được cô đọng trong Lời Chúa Giê-su vào bữa Tiệc Ly:

“Đây là điều răn của Thầy: anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em. Không có người nào có tình yêu lớn lao thế này là dám hiến dâng mạng sống cho bạn hữu. Anh em là bạn hữu của Thầy, nếu anh em tuân giữ lời Thầy truyền cho anh em. Thầy không còn gọi anh em là tôi tớ vì tôi tớ không biết việc chủ làm; nhưng Thầy gọi anh em là bạn hữu của Thầy, để tất cả những gì Thầy nghe biết nơi Cha Thầy thì Thầy sẽ cho anh em biết” (Ga 15,12-15).

Chúng ta chọn và vun trồng tình bạn với Đức Ki-tô trong việc vâng theo ước muốn của Ngài là xây dựng tình bạn giữa chúng ta với nhau; chính điều này mở tai lòng để chúng ta biết được điều mà Con nghe từ Cha trong sự hiệp thông của Thánh Thần. Không thể là một kinh nghiệm nhân bản và thần bí cao quý nếu kinh nghiệm ấy không phải là kinh nghiệm về tình yêu huynh đệ trong tình bạn với Đức Ki-tô, vốn luôn đưa chúng ta tham dự vào Sự Sống Ba Ngôi Thiên Chúa.

Chúng ta có thực sự vun trồng điều này giữa chúng ta, trong các cộng đoàn của chúng ta? Chúng ta có vun trồng điều này giữa các cộng đoàn trong Dòng và giữa các Bề Trên, những người thường bị kiệt sức bởi sự cô đơn và bởi sự âu lo khi đối diện với gánh nặng trách nhiệm? Chúng ta đã chia sẻ kinh nghiệm tình bạn này cho những người muốn đến sống ơn gọi của chúng ta, hoặc cho những người cách này hay cách khác có liên kết với cộng đoàn và kinh nghiệm của chúng ta? Chúng ta đã tỏa chiếu ánh sáng tình bạn này trong giáo hội, lan tỏa tình bạn đến với những người dân thân trong các sự vụ, làm chứng nhân cho thế giới, trong các gia đình, trong công việc, trong dân thân xã hội và chính trị? Chúng ta đã chia sẻ điều này cho một thế giới thiếu vắng tình yêu, bị thương tích bởi những chia rẽ, bạo lực và bị quấy phá bởi khủng bố?

Ngôn sứ của tình bạn với Đức Ki-tô

Đức Thánh Cha Phanxico không ngừng mời gọi tất cả, đặc biệt các tu sĩ sống sứ mạng ngôn sứ của mình trong thế giới hôm nay. Điều này làm tôi suy niệm rất nhiều đoạn sách Khôn ngoan:

“Dầu chỉ một mình,
Đức Khôn Ngoan vẫn có thể làm được mọi sự ;
luôn luôn bất biến,
Đức Khôn Ngoan đôi mới được muôn loài.
Từ thế hệ này qua thế hệ khác,
Đức Khôn Ngoan ngự vào những tâm hồn thánh thiện,
biến họ nên bạn hữu của Thiên Chúa, nên ngôn sứ của Người. (Kn 7, 27)

Là ngôn sứ nghĩa là bày tỏ về Thiên Chúa, tuyên xưng Thiên Chúa trước thế gian. Ngôn sứ là chứng nhân về việc Thiên Chúa đã cho mình hiểu biết và kinh nghiệm được Ngài, để rồi thế giới cũng có thể hiểu biết và kinh nghiệm Thiên Chúa. Lời ngôn sứ đích thực phát sinh từ kinh nghiệm về lòng thương xót, từ kinh nghiệm gặp gỡ Đức Giê-su, Đấng đã đón nhận chúng ta và tha thứ cho chúng ta bằng tình bạn của Người. Lời ngôn sứ của chúng ta trùng khớp với ân sủng được trở nên những người bạn của Thiên Chúa, bạn của Đức Ki-tô. “Thầy gọi anh em là bạn hữu, vì tất cả những gì Thầy nghe từ nơi Cha, Thầy sẽ cho anh em biết” (Ga 15,15). Trong tình bạn với Đức Ki-tô, chúng ta cảm nghiệm tất cả những gì Cha nói với Con, và điều mà Chúa Con nói với chúng ta để chúng ta làm chứng về Người cho thế giới: “Lạy Cha, như Cha ở trong con và con ở trong Cha để họ cũng ở trong chúng ta. Như vậy, thế gian sẽ tin rằng Cha đã sai con. Phần con, con đã ban cho họ vinh quang mà Cha đã ban cho con, để họ được nên một như chúng ta là một: Con ở trong họ và Cha ở trong con, để họ được hoàn toàn nên một; như vậy, thế gian sẽ nhận biết là chính Cha đã sai con và đã yêu thương họ như đã yêu thương con.” (Ga 17,21-23)

Thiên Chúa muốn tất cả các cộng đoàn, từ cộng đoàn tiên khởi ở Giê-ru-sa-lem, đến các đan viện trong nội vi của mình hãy trở nên những người loan báo cho thế giới những lời ngôn sứ về Ba Ngôi, về Sự Hiệp Thông Tình Yêu, nghĩa là Tình Bạn vốn luôn ở trong Thiên Chúa và trong Đức Ki-tô, để tất cả nhân loại được bao bọc trong tình yêu của Thiên Chúa. Một trong những linh phụ Xi-tô của chúng ta, thánh Aelredo di Rievaulx, đã phỏng theo thánh Gioan, định nghĩa “Thiên Chúa chính là tình bạn” (x. *Tình bạn thiêng liêng*, I,69-70).

Lời ngôn sứ không tự mình mà đến. Lời ngôn sứ là một hồng ân, và chúng ta được mời gọi đáp lại lời mời gọi nhưng không của Thiên Chúa. Và chính điều này làm sống động trong ta kinh nghiệm được mời gọi trở thành nhân chứng, nếu không chúng ta sẽ trở thành những ngôn sứ giả và trống rỗng.

Nếu Thiên Chúa chọn chúng ta để trở thành ngôn sứ về tình bạn của Người, thì trung thành với ơn gọi và sứ mạng của chúng ta hàm chứa trong việc chúng ta tập trung thực sự và ưu tiên vào tình bạn với Đức Ki-tô. Tôi xin lặp lại rằng đây cũng là lời của thánh Biển Đức mời gọi chúng ta, và đặc sủng Xi-tô bao gồm trong việc tập trung vào kinh

những người bạn và chứ không những người tôi tớ, những người lính. Sự thinh lặng thực sự cũng giúp chúng ta lắng nghe tiếng gõ cửa của Đức Ki-tô, ngài đang gõ cửa trái tim chúng ta, gõ vào cánh cửa cuộc đời chúng ta, cánh cửa của cộng đoàn. Chúng ta được mời gọi luôn luôn đón tiếp Người Bạn đến với chúng ta dưới tất cả những hình thức khác nhau của Sự hiện diện thần linh hoặc nhân loại.

Chúng ta hãy nguyện xin Thánh Thần, trong mùa Giáng sinh sắp tới, canh tân trong chúng ta, và cả Dòng chúng ta, hồng ân và sứ mạng trở thành những bạn hữu và những ngôn sứ của Đức Ki-tô!

Xin tri ân về lời ngôn sứ trong tình bạn của anh chị em!

A handwritten signature in blue ink, reading "Fr. Mauro-Giuseppe Lepori". The signature is fluid and cursive, with a small cross symbol at the end.

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
Tổng Viện Phụ Ocist